

virum aut feminam hujusmodi sceleris sectatorem incenerint, turpiter dehonestatum de parochiis suis ejiciant. Et hoc solet magis usu servari, ut notat Panormitanus, capite primo de Sortilegiis. Solent enim hi cum mitra infami publice verberari, vel etiam in scala nudi, et melle uncti, publice collocari; de quo videri potest Salced. in Schol. ad capitulum centesimum septimum Pract. Bernardi, ubi alios Doctores et jura allegat. Addit vero Sylvester, verb. *Hæresis*, 3, quæst. ultim., posse interdum ecclesiasticum judicem hos reos remittere brachio sæculari, non solum quando convincuntur esse hæretici relapsi, sed etiam quando crimina sunt atrociora, et habent adjuncta alia morte digna. Quod verum esse existimo, quia nullibi est prohibitum, et potest ad commune bonum necessarium esse.

14. *Pœna a jure civili imposita pro eodem crimine.* — At vero jus civile longe graviorem pœnam his malefactoribus imponit; nam capitalis sententia in eos ferenda decernitur, fere toto tit. Cod. de Malef. et Mathematic. Sed de his pœnis jurisperiti consulendi sunt: leges enim illæ præcipue videntur punire injustitias, et nocumenta quæ reipublicæ et privatis personis hi malefici inferre solent, et ideo tam graviter illos puniunt. Unde in illis legibus cavendum est, quod interdum asserunt non esse dignos supplicio eos, qui his artibus utuntur, non ad malefaciendum, sed potius ad medendum corporibus, vel impedienda aliqua nocumenta in fructibus terræ, ut patet in leg. *Eorum* C. eod. tit., et in legib. partitarum Hispaniæ, in leg. ult., tit. 23, part. 7. Non enim credendum est leges illas approbasse talia facta, alias errorem in fide continerent, ut ex supra dictis patet, sed solum noluisse illa punire, sed permittere; quod interdum facere possunt leges civiles, quando peccata non sunt contra justitiam, nec contra publicam pacem. Quod ita etiam intellexerunt Bartol. et Salycet., in dicta leg. *Eorum*, et Gregorius Lopez, dicta lege ultima, et Azebed., lib. 8 Recopilat., tit. 1, leg. 5, num. 13. Addit vero Gregor. Lopez, cum Angel., dicta lege *Eorum*, posse illas leges intelligi, quando illa remedia, licet ordinaria et naturalia non appareant, non continent apertam superstitionem, vel illicitam incantationem, sed credi possunt fieri virtute divina. Hic tamen sensus difficile accommodatur ad illas leges; tamen per alias leges civiles videtur prohiberi magia

etiam ad utilitatem humanam exercita, ut ad inventionem thesauri, leg. unic. C. de The-saur., lib. 10, et notat Petrus Binsfeld., in tit. de Malefic. et Mathematic., lib. 4, quæst. 5, ubi alios refert; et in universum hæc maleficia, etiamsi propter salutem vel alios fructus terræ fiant, eadem pœna damnantur in legibus Hispaniæ, libr. 8 Novæ Recopilat., tit. 3, leg. 6, quæ fuit a Joanne I edita, anno millesimo quadringentesimo decimo.

15. Circa tertium punctum, seu ordinem servandum a iudicibus in hujus delicti punitione, nolumus immorari; tum quia magis æl juristas pertinere credimus; tum etiam quia de hac re latissime scripsit Martinus Del-rius, in suis Disquisitionibus, lib. 5, per totum. Brevius Gregorius de Valentia, in sum. part., disput. 6, q. 13, punct. 4. Satis etiam distincte ac erudite Petr. Binsfeld., de Confess. Malefic., præsertim memb. 2, et super titul. de Maleficis multa sparsim attigit. Præcipue videri potest Malleus Malefic., part. 2 et 3.

16. *Libri hujus artis cremari debent.* — Ultimo loco, non prætermittam admonere, summe necessarium esse ad puritatem catholicæ fidei et Ecclesiæ, ut omnes libri de his superstitionis artibus concrementur, juxta exemplum Apostolicum, quod Actorum 19 refertur: tales enim erant illi, de quibus ibi dicitur, quod *multi eorum, qui fuerant curiosi sectati, contulerunt libros, et combusserunt coram omnibus.* Sic enim intellexit Augustinus in fine Psalmi 61, post totam enarrationem ejus, et illos dicit fuisse imitatum mathematicum quemdam poenitentem, quem ibi commendat. Et simile exemplum Cypriani refert Nazianzenus, oratione 18 in eundem; et de Theuda, Damascen., in Histor. Barlaam, cap. 32; et ad eundem antiquiorem morem videtur alludere Athanas., de Incarnatione Verbi, prope finem, dum inter alia Christi fidei mirabilia hæc ponit: *Qui hactenus idola adoraverunt, jam ea conculcant; qui magiam adorati fuerant, volumina comburunt.* Extat etiam de hac re lex Theodosii et Honorii, Cod. de Episcopali audient., leg. *Mathematicos*, ubi hos libros coram Episcopo comburi præcipitur, et inter hæreticorum libros ab Ecclesia prohibitos hi comprehenduntur, ut constat ex indice librorum prohibitorum. Quem hæc in parte districtè observari sub pœnis in eo contentis, præcipit Sixtus, in motu proprio superius allegato.

INDEX CAPITUM LIBRI TERTII

DE SACRILEGIO.

- CAP. I. *Quid sit et quotuplex sacrilegium.* CAP. IV. *De sacrilegio contra locum et alias res sacras.*
 CAP. II. *De sacrilegio contra personam sacram.* CAP. V. *Qualis sit divisio sacrilegii in tres species.*
 CAP. III. *De sacrilegio per violationem castitatis.* CAP. VI. *Dubia circa res aliquas sacras.*
 CAP. VII. *De sacrilegii malitia et pœna.*

LIBER TERTIUS

DE SACRILEGIO

EJUSQUE SPECIEBUS, ET PRÆCEPTIS QUIBUS PROHIBENTUR.

Sacrilegium quid proprie significet. — Res sacra strictè sumpta distinguitur a Deo. — Sacrilegium dictum censetur a sacro et lego; hoc autem verbum interdum significat furari, aut rapere; unde sacrilegium primo impositum videtur ad significandum furtum, vel iniquam contrectationem rei sacræ; atque ita Isidorus, lib. 4 Origin., litt. S., dixit: *Sacrilegus dicitur, ab eo quod sacra legit, id est, furatur.* Inde autem extensum est ad significandam omnem injuriam, vel violationem rei sacræ. Potest autem res sacra large dici etiam Deus ipse; et sic omne peccatum contra religionem poterit dici sacrilegium, quomodo cultus idolorum sacrilegus vocatur, et ignem, quo victimæ aut odores idolis adolentur, sacrilegium appellavit Tibullus. Strictè vero, ac proprie res sacra ab ipso Deo distinguitur, et est illa quæ divino cultui peculiariter dicata est; et hoc modo sacrilegium proprie dictum, et ut hic sumitur, est vitium condistinctum a vitiis hactenus tractatis, qui-

bus ipsi Deo quasi directe et in se injuria inferuntur, et ita nec perjurium nec alia similia vitia sunt proprie sacrilegia. Per sacrilegium enim immediate res Deo dicata violatur, et ita illa est quasi materia proxima hujus peccati, quæ vocari solet objectum *quod*; Deus autem est objectum *cui*, seu in cujus injuriam remote actio redundat. Habet autem hoc vitium species varias, et ideo prius in genere rationem ejus aperiemus, illudque in sua membra dividemus, postea de singulis speciebus dicemus.

CAPUT I.

QUID SIT, ET QUOTUPLEX SACRILEGIUM.

1. *Definitur sacrilegium.* — Supposita vocis etymologia, et significatione supra declarata, rectè sacrilegium definitur, esse violationem rei sacræ, ut ex D. Thom. sumitur 2. 2, q. 99, art. 1. Et eandem definitionem ha-

het Glossa, in cap. *Omnes Ecclesia*, 17, q. 4; Turrec., in cap. *Sacrilegium*, 17, q. 4, ubi alias descriptiones refert: sed vel non sunt de proprio sacrilegio, vel ad hanc revocantur. Quid vero nomine *rei sacræ* in illa descriptione intelligatur, patebit ex sequentibus; nunc solum dicimus, *rei sacræ* nomine intelligi quamlibet rem creatam, quæ ex peculiari dedicatione ad cultum Dei sancta vel sacra effecta est; violatio autem talis rei dicitur quælibet irreverentia aut indigna ejus tractatio.

2. *Particula a Cajetano addita in definitione sacrilegii ad excludendum simoniam.* — Cajetanus vero, in dicto art. 1, addendum putavit esse violationem rei sacræ per actionem seu commutationem involuntariam; objicit enim simoniam esse quamdam violationem rei sacræ, et non sacrilegium. Ut ergo illam excluderet, necessarium putavit illam particulam addere, vel secundum illam verba D. Thomæ interpretari. Declarat hoc exemplo vitiorum quæ sunt opposita justitiæ, et distinguuntur per hoc, quod quædam versantur in commutationibus voluntariis, ut usura; quædam in involuntariis, ut furtum. Sic enim existimat in virtute religionis sacrilegium esse violationem et actionem involuntariam, simoniam vero non esse sacrilegium, quia est in actione voluntaria; committitur enim per modum emptionis et venditionis. Alii constituunt differentiam inter sacrilegium et simoniam, quod per sacrilegium violatur res sacra in aliquo usu suo, ut si quis utatur calice consecrato in communi mensa, etc.; per simoniam vero non derogatur usui rei sacræ, sed ipsimet rei, quatenus vilipenditur et indigne tractatur.

3. *Rejicitur Cajetani sententia.* — Sed nihil video quod cogat negare, peccatum simoniæ esse verum sacrilegium, quia pro materia proxima habet, non Deum, sed rem sacram, ut beneficium, sacramentum, etc.; ergo illud peccatum non continetur sub illis vitiis oppositis religioni, quibus Deo directe injuria irrogatur; ergo continetur sub vitio communi, quo irrogatur injuria rei sacræ, seu (quod idem est) quo res sacra inique violatur: hoc autem vitium, sacrilegium vocatur, quod in plura specie distincta dividitur, ut postea videbimus; unum ergo inter alia est simonia. Accedit quod multa possunt esse sacrilegia per actiones voluntarias; nam vendere res Ecclesiæ indebite sacrilegium est; non enim est simonia, ut infra ostendemus; et est pec-

catum contra religionem, quod non potest ad aliam speciem pertinere, et ita etiam in jure appellatur, ut videbimus; et tamen illa injuria fit per contractum voluntarium; ergo hoc non obstat rationi sacrilegii. Item matrimonium sacerdotis, vel religiosi, aut habentis votum castitatis, sacrilegium est, et tamen committitur per actionem voluntariam, scilicet, per contractum sive invalidum, quando votum est solemne, sive validum, quando est omnino simplex. Unde etiam sumitur argumentum, quia illud peccatum non est simonia, licet sit injuria per actionem utrinque voluntariam ex parte hominis; ergo etiam illo modo a Cajetano intento non adæquate explicatur ratio simoniæ, nec ratio sacrilegii. Præterea exemplum de justitia non videtur recte accommodari, quia justitia est ad alterum hominem, et ideo injuria potest variari ex diverso modo, quo actio, qua infertur, est voluntaria, vel involuntaria ei cui fit injuria; quomodo etiam D. Thomas 2. 2, quæst. 66, art. 4, distinxit furtum et rapinam per diversum modum involuntarii, ex parte illius qui patitur injuriam. At vero ratio injuriæ quæ est in sacrilegio, attenditur principaliter respectu Dei, ut infra videbimus: Deo autem non est minus involuntaria irreverentia rei sacræ, quæ fit per simoniam, quam illa quæ fit per alias actiones; ergo sive illæ actiones inter homines sint per voluntarium pactum, sive alio modo, illud non impedit quominus tales actiones sint vera sacrilegia. Et ita facile excluditur alia differentia; tum quia ad summum est specifica secundum diversas species sacrilegii, non tamen excludit convenientiam in genere sacrilegii; tum etiam quia illa differentia non constat; percussio enim clerici sacrilegium est, non quia sit contra usum sacerdotii, sed quia est indigna tractatio rei sacræ; et venditio doni gratuiti etiam est contra debitum usum ejus, datum est enim ut gratis detur; et venditio beneficiorum et ordinum maxime est contra bonum usum eorum, ut omnia jura clamant.

4. Dico ergo nihil esse absurdi concedere, simoniam esse speciem sacrilegii, ut rationes factæ probant, contra quas nihil asertur aliqujus momenti, nisi quod D. Thomas et alii Doctores separatim tractant de simonia et sacrilegio; dico tamen id fuisse propter specialem rationem simoniæ, et amplissimam ejus materiam, sicut nos etiam faciemus in hoc libro et sequenti; neque hic noster sensus alienus est a modo loquendi Doctorum et jurum.

Soto enim, libr. 9 de Just., quæst. 5, art. 1 et 2, simoniam vocat sacrilegium; et Beda, lib. *Retract. in Acta*, cap. 8, dicit Simonem Marium tentasse facere emptionem sacrilegam; et Glossa, in *c. Audivimus*, 1, q. 3, dicit sacrilegium in simonia committi; et ibi Turrec., num. 2, dicit: *Bene sacrilegium dicitur simonia*. Et habet fundamentum in textu, ubi Gregorius ait: *A sacrilegio hoc facinus non dispartiamur*. Quamvis enim per hæc verba formaliter non dicatur simoniam esse sacrilegium, satis nihilominus indicatur. Denique licet dici possit sacrilegium interdum accipi quasi specificè, ut distinguitur a simonia, nihilominus negari non potest quin illa vitia convenienter in generali ratione violandi rem sacram; neque negari potest quin hoc genus optime sacrilegii nomine significetur; hoc ergo modo hic definitur, et ideo nulla additio necessaria est. In sequentibus autem capitulis, prius dicemus de sacrilegio, quasi distinguendo illud a simonia, de qua postea in particulari dicemus.

5. *Sacrilegium in tres species dividitur.* — Ita ergo generatim declarata ratione sacrilegii, ad explicandam totam latitudinem ejus, oportet varios modos sacrilegii proponere et explicare. D. Thomas igitur, dicta quæst. 99, art. 3, sacrilegium distinguit ex parte rerum sacrarum, quæ per illud violantur. Quia sicut habitus (ait) distinguuntur ex objectis, ita vitia per materias circa quas versantur; materia autem sacrilegii est res sacra; ergo juxta diversitatem rerum sacrarum dividuntur sacrilegia. Unde colligit D. Thomas, sicut tria sunt genera rerum sacrarum, scilicet, personæ, loca, et quædam res aliæ, ita triplicem esse speciem sacrilegii, contra personas, et contra loca, et contra res alias divino cultui dicatas.

6. *Difficultates circa propositam divisionem.* — Circa quam partitionem multiplex oriri potest dubitatio. Primo, circa singula membra, quid sub se contineant, et quale in eis sacrilegium committatur. Secundo, circa eorum sufficientiam, quia inter res sacras computatur tempus Deo dicatum; unde sacrilegium committit, qui illud violat, ut supra visum est, et tamen in illa divisione non comprehenditur. Item Scriptura sacra est res valde sacra, unde, qui pervertit verba ejus, sacrilegus appellatur a D. Thoma dicta quæst. 99, art. 2, ad 1. Quod si forte dicatur hæc omnia et similia comprehendere sub tertio membro rerum sacrarum, sic erit aliunde superflua vel mere voluntaria distinctio, quia non minus distin-

guuntur tempus aut Scriptura, seu verbum Dei, ab aliis rebus sacris, quam locus sacer; cur ergo magis specialiter ponitur locus, quam cæteræ res sacræ? Valde etiam obscurum et incertum remanet, quæ sint illæ res sub tertio membro contentæ.

7. Tertio, occurrit difficultas circa illorum membrorum distinctionem; tum quia cum sacrilegium consistat in irreverentia rei sacræ, potius sunt distinguenda sacrilegia ex parte sanctitatis, per quam res constituitur in esse sacræ, quam ex varietate rerum quæ sacræ denominantur, et quasi materialiter ad sacrilegium pertinent; sed in locis sacris, et vasis, et similibus, non est sanctitas diversæ rationis, quia in omnibus est solum per quamdam denominationem et deputationem, seu benedictionem extrinsecam in ordine ad cultum Dei; ergo distinguere non debent; tum etiam quia in eadem re possunt esse varii tituli sanctitatis, ut, verbi gratia, in eadem persona est sanctitas gratiæ, et fidei, et characteris baptismalis, et simul esse potest sanctitas ordinis, seu consecrationis, et præterea sanctitas voti vel professionis religiosæ; et similiter idem calix ecclesiæ sacra res est, et quatenus consecratus est, et quatenus sub bonis ecclesiæ est, et quatenus in loco ecclesiæ custoditur; magis ergo secundum has rationes distinguenda essent sacrilegia, quam secundum res ipsas sacras materialiter sumptas; tum denique, quia ex modo violationis magis pendet malitia sacrilegii; nam furari imaginem, et illam conculcare aut comburere, longe diversum sacrilegium esse videtur, quamvis circa eandem rem utrumque versetur; ergo non sumitur sufficienter hæc distinctio ex parte rerum sacrarum.

8. *Defenditur proposita divisio.* — Nihilominus trimembris illa divisio sacrilegii ex parte materiæ sacræ multum recepta est inter Doctores, ut videre licet in omnibus Summistis, verb. *Sacrilegium*; Angel., num. 1; Sylvest., § 1; Cajetan., eod. verb., et 2. 2, quæstione 99. Eandem habet Alens., 2 part., quæstione 170, memb. 2, et illam attingit Bonavent., in 3, distinct. 37, dub. 7, circa litteram; eandem habent Canonistæ, in cap. *Sacrilegium*, 17, quæst. 4, ubi Turrecrem., q. 5 et 6. Habetque illa distinctio magnum fundamentum in sacris canonibus: nam illa tria genera sacrilegiorum tanquam maxime propria in eis numerantur: nam de sacrilegiis contra personas sacras loquuntur, cap. *Sicut*, et cap. *Quisquis*, 17, quæst. 4. Imo, si attentè legantur, tota trimembris distinctio in eis

continetur. Præterea de sacrilegiis contra personas sacras extant multi canones, in cap. *Si quis deinceps*, usque ad cap. *Si quis suadente*, ead. caus. et quæst.; et de sacrilegiis contra loca sacra, in cap. *Miror*, et cap. *Frater*, cum aliis ibidem; et de sacrilegiis contra res seu bona ecclesiæ, c. *Sacrilegium*, c. *Omnes ecclesiæ*, et cap. *Attendendum*, ibid. Et expresse in cap. *Qui rapit*, dicitur: *Qui pecunias, vel res ecclesiæ abstulerit, sacrilegium facit*. Ratio vero et sufficientia hujus divisionis non est speculativo rigore exigenda; solum enim hæc traditur tanquam magistralis divisio accommodata ad omnia sacrilegia explicanda, et sub certis capitibus comprehendenda; satisque est ut membra illa sufficientem distinctionem in ratione sacrilegii inter se habeant, et quod sub illis nihil includatur, quod rationem sacrilegii non habeat; ac denique quod nullum sit sacrilegium, quod ad illa tria membra non reducatur, quamvis sub illis membris possint diversæ etiam species sacrilegiorum magis in particulari distingui. Quæ omnia discurrendo breviter per illa membra facilius declarabuntur, simulque difficultates solventur.

CAPUT II.

DE MULTIPLI SACRILEGIO CONTRA PERSONAM SACRAM.

1. *Persona fit sacra, vel per ordinationem, vel per statum religiosum, vel per quamdam participationem illius.* — Circa primum membrum, de persona sacra, primo supponendum est nomine *personæ sacræ*, hic intelligi illam quæ peculiari modo divino cultui dicata est. Nam (ut D. Thomas dixit, dicta quæst. 99, art. 4) sacrum dicitur aliquid, ex eo quod ad divinum cultum ordinatur ac deputatur, nam inde efficitur quodammodo divinum, et speciali reverentia dignum; ergo etiam persona, eadem ratione dicitur sacra. Duobus autem modis videtur fieri persona sacra juxta usum Ecclesiæ, scilicet, per ordinationem sacram, et per statum religiosum, vel quamdam ejus participationem, qualis est per votum simplex castitatis, aut alium modum dedicationis ad cultum Dei perpetuum ab Ecclesia approbatum. Non enim quælibet privata devotio, aut propositum se totum dicandi ad cultum divinum, constituit personam sacram, sed necesse est ut ex jure fiat talis consecratio personæ; hæc autem non fit, nisi altero modo ex duobus supra positis. Quod potest confirmari ex

sententia Hieronymi relata in capite *Duo sunt*, 12, quæstione prima, sic enim ait: *Duo sunt genera Christianorum. Est autem unum genus, quod mancipatum divino officio, et deditum contemplationi et orationi, ab omni strepitu temporalium cessare convenit, ut sunt Clerici, et Deo devoti, videlicet, conversi*, etc. Hoc ergo primum genus sacras personas continet (nam aliud continet laicos, et communem plebem christianam); et in illo duo illi modi inveniuntur: nam clerici ordinatione constituuntur; reliqui, qui conversi seu religiosi dicuntur, per votum vel statum aliquem ab Ecclesia approbatum. Aliquis ergo ex illis modis necessarius est, ut ex conditione personæ sacrilegium insurgat, et quilibet illorum sufficere potest.

2. *Objeccio.* — Dices: etiam fideles omnes sunt generali quodam modo sacri: ille ergo sufficere ut sacrilegium circa personam fidelem committi possit. Antecedens patet, quia per baptismum et fidem speciali modo dicitur homo divino cultui, et per gratiam specialiter sanctificatur. Consequentia vero probatur, quia per talem sanctificationem fit talis persona digna speciali reverentia et honore propter specialem habitudinem, seu conjunctionem ad Deum. Nam Sanctos cum Christo regnantes specialiter colimus religioso cultu ratione sanctitatis, et ideo sacrilegium est eos blasphemare, vel alio modo irreverenter tractare; ergo idem erit de omnibus participantibus illam sanctitatem. Et confirmatur ex Concilio Tolet. IV, cap. 64, cap. *Constituit*, 17, quæst. 4, ubi prohibetur ne Judæi permittantur publica officia exercere in terris Christianorum, ut hac occasione Christiani a Judæis injuriam non patiantur, et subditur: *Si quis autem judicium hoc permiserit, velut in sacrilegum excommunicatio proferatur*. Illa ergo injuria, quæ fit Christianis, censetur sacrilegium; nam ob hanc causam, qui per injustam permissionem in illam consentit, tanquam sacrilegus punitur; et ita Gratianus ibi dicit: *Sacrilegii reatum incurrit, qui Judæis publica officia committit*.

3. *Solvitur.* — *Non committi sacrilegium propter injuriam Christiano illatam.* — Respondetur, proprie loquendo, non committi sacrilegium propter injuriam vel aliam irreverentiam hominis Christiani, etiamsi justus reputetur, quia talis irreverentia non est contra religionem, sed aut contra justitiam, aut contra observantiam proximo debitam. Quod videtur limitandum, nisi

id fiat ex peculiari intentione conculcandi religionem Christianam, aut inhonorandi Deum ipsum, vel Christum in tali persona, nam tunc intentio illa contra religionem est, et consequenter actus, qui ex illa fit, ejus malitiam participat. Adde vero etiam injuriam factam Christiano illa intentione, non esse sacrilegium stricte sumptum, ut nunc de illo loquimur, licet generali modo ita vocetur, eo modo quo quælibet irreligiositas solet vocari sacrilegium; est enim illa irreverentia ipsius Dei magis, quam talis personæ, nam illa solum assumitur ut materia, in qua Deus ipse contemnitur et inhonoratur. Sicut e converso, cultus et adoratio Dei, etiamsi in signo externo circa aliquam rem creatam versetur, directe et per se est cultus Dei, non autem rei creatæ, nisi forte concomitanter. Ita ergo de actu contrario censendum est. Unde hic modus inhonorandi Deum, non solum in homine Christiano, ut sic, sed etiam in homine, vel ad imaginem Dei facto, imo in quacunque re, quatenus in ea Deus aliquo modo residet, potest inveniri; et ideo non pertinet hoc peccatum ad sacrilegium, quod ex parte personæ committi dicitur. Unde non obstat quod persona aliquo modo sanctificatur per fidem vel gratiam, quia ratione illius non tenemur colere ex religione talem personam, et ideo neque irreverentia illi facta est contra religionem. Quid autem dicendum sit de Sanctis cum Christo regnantibus, ex sequentibus patebit. In illo autem cap. *Constituit*, sacrilegium late sumitur, ut sentit Turrecrem., in cap. *Sacrilegium*, 17, quæst. 4, artic. 5. Nam Judæi injurias inferunt Christianis ut Christiani sunt, et in odium Christi, ac religionis christianæ, et ideo, qui in hoc illis favent, aliquo modo tanquam sacrilegi reputantur.

4. *Quot genera sacrilegii contra personas sacras dentur.* — *Primum genus sacrilegii.* — *An clerici injuria ex natura rei sit sacrilegium?* — *Pars negativa verior judicatur.* — Jam vero circa personas sacras ratione ordinationis, vel status, seu specialis dedicationis ad divinum cultum, dubitari potest quomodo sacrilegium circa tales personas, vel ab eisdem, ratione talis circumstantiæ committatur. Ad quod breviter dicendum est tria vel quatuor genera sacrilegiorum circa has personas distingui. Primum est inferre manus violentas in talem personam, violando privilegium, seu immunitatem ejus, quæ canonis dicitur, propter cap. *Si quis suadente*, 17, quæst. 4. Secundum est violatio fori circa ta-

lem personam, quod magna ex parte continetur in primo, sed est aliquo modo diversum. Tertium, quodammodo præcedenti annexum, est violatio immunitatis clerici a solvendis tributis, et ab aliis servilibus oneribus. Quartum sacrilegium in hoc genere committitur per fornicationem, vel similem turpitudinem. Circa primum modum sacrilegii, advertendum est illum potissime constare ex jure positivo in dicto cap. *Si quis suadente*, nam ibi specialiter interdicitur injectio manuum violentarum in clericum intuitu religionis, et in talis personæ reverentiam, et ideo ex vi illius Canonis materia illa constituitur in virtute religionis, et sub ejus obligatione. Et ideo illa injuria, quæ alias esset contra justitiam ex natura rei, incipit esse contra religionem ex vi illius Canonis, sicut supra, tractat. 2, libro 3, diximus de aliquibus actionibus prohibitis in loco sacro. Dubitari autem potest an talis injuria clerici ex natura rei sit sacrilegium, etiam secluso jure ecclesiastico. Videri enim potest responsio affirmans vera, quia illa esset semper irreverentia personæ sacræ. Et non videtur improbabile. Communiter tamen oppositum verius creditur, quia, seclusa lege positiva, talis actio non esset formaliter contra sanctitatem personæ, quia ex natura rei non esset debita talis immunitas hujusmodi personæ ex peculiari titulo sanctitatis, nisi Ecclesia suo præcepto id effecisset, quod sentit Cajetanus, in dicta quæstione nonagesima nona, ad 5, dub. 44.

5. *Confirmatur.* — Confirmatur ac declaratur, nam in aliquibus casibus clericus ordinatus non gaudet illo privilegio canonis, in quibus casibus, sicut persona manus injiciens in clericum non incurrit illam censuram, ita non censetur inferre manus sacrilegas, sed tantum injustas; ergo signum est, hoc sacrilegium esse contra jus positivum. Unde aliqui dixerunt peccatum illud, ratione excommunicationis annexæ, novam speciem malitiæ accipere. Sed revera malitia illa non oritur ab excommunicatione adjuncta, nam malitia talis supponitur excommunicationi, quia propter tale sacrilegium fertur. Nascitur ergo ex prohibitione, quæ prior est quam excommunicatio. Unde si fieret prohibitio intuitu religionis, sine adjuncta excommunicatione, illa sufficeret ad tale sacrilegium; non est ergo excommunicatio ratio illius malitiæ, quamvis in tali materia possit esse signum ejus. Occurrebat autem hoc loco declaranda materia illius canonis, quæ latissima est, sed id fac-